

forening er en Samling Mennesker, der slutter sig sammen for at indvinde en Detailhandlergevinst, maaske ogsaa tillige en Mellemlandlergevinst. Den Gevinst, som Detailhandleren og Mellemlandleren putter i sin Lomme, ville de tjene ved at slutte sig sammen. Følgelig er Sagen saa uhyre simpel. Naar man blot kender Omsættningens Størrelse for en Forbrugsforening, vil man kunne opstille en Beregning gennem en statistisk Undersøgelse — det er noget, som Statistisk Bureau vistnok vil gøre sig en Plaisir af at foretage —, man skaffer sig ved en saadan Undersøgelse at vide, hvor stor Detailhandlergevinsten og Mellemlandlergevinsten gennemgaaende er i vedkommende By, Egn eller vedkommende Del af Landet. Naar man saa har Omsætningen — og det Tal have Forbrugsforeningerne altid, selv om de føre et nok saa daarligt Bogholderi — saa regner man ud, hvor mange Procent Detailhandlergevinsten af Urtekramomsætningen eller overhovedet af Kræmmeromsætningen er af Forbrugsforeningens Omsætning, det skulde ikke synes at være nogen Heksekunst. Skulde det altsaa være udeladt alene af den Grund, kunde vi lige saa godt straks skride til indenfor Udvalget at raade Bod paa denne Mangel ved Lovforslaget og sørge for, at Forbrugsforeningerne komme med. Thi, som det er blevet indrømmet af den højtærede Minister, og som ogsaa min ærede Sidemand til venstre (R. Christiansen) fremhævede, Forbrugsforeningerne selv kunne jo vanskeligt være tjente med, at det nu med Rette kan siges om dem, at de ere skatteprivilegerede. Det skulde vi dog endelig en Gang være komne ud over her i Landet, at der er Personer eller Institutioner, som ere skatteprivilegerede, som have et af Loven skabt Skattely. Jeg er den højtærede Minister taknemmelig for, at han i denne Sammenhæng har brugt Ordet „Smudskonkurrence“. Det er netop det korrekte Ord. Den Konkurrence, som Forbrugsforeningerne i dette Øjeblik drive med de næringsdrivende i Kraft af Mangler i den bestaaende Lovgivning, er en Smudskonkurrence. Derfor vil jeg være den højtærede Minister taknemmelig for, om han vilde besvare to Spørgsmaal. Det ene er dette, om han, hvis Udvalget, eventuelt Landstinget, vil indsætte Kommissionsforslaget i det her foreliggende Skattelovforslag, vil gaa med til det og for sit Vedkommende yde sin Medvirksomhed. Det andet Spørgsmaal er dette, om Ministeren

agter i en nær overskuelig Fremtid at forelægge et endeligt Lovforslag angaaende Andelsselskaber i den Skikkelse, som Kommissionen har vedtaget det, eller i en lignende Skikkelse, altsaa med andre Ord tage Initiativet til, at der skabes en Lovgivning paa dette Omraade, saaledes at man kunde have Haab om at have en Andelslov til Behandling her i denne Samling samtidig med Skatteloven, saa at den Grund til Opsættelsen af Indføjelsen af Selskabsbeskatningen her i dette Lovforslag, der er anført i Motiverne, dermed paa naturlig Maade bortfalder.

Martin Hansen: Man kan vel omtrent sige, at dette Spørgsmaal nu maa være uddebatteret, og at det vilde være vanskeligt at fremføre noget nyt. Jeg skal derfor indskrænke mig til nogle ganske enkelte Bemærkninger angaaende Skatten til Opholdskommunen.

Der er blevet sagt, at Loven af 1903 ikke var god, og jeg skal indrømme, at den lider af Mangler. Dog vil jeg forudskikke den Bemærkning, at det forekommer mig, at alle de uheldige Ligninger, som ere fremkomne, særlig i Begyndelsen, ikke skyldes Loven alene, men ogsaa for en Del skyldes Mangel paa Forstaaelse af, hvordan Loven skulde benyttes. Jeg synes, man har Ret til at sige dette til Forklaring af, at en hel Masse Ligninger ere komne til at se lidt uheldige ud. Det er jo nok muligt, at de første Ligninger, der fremkom efter Loven af 1903, maaske have været noget af det mest uretfærdige, der har set Dagens Lys, men heri havde Ligningsmyndighederne deres store Skyld, skønt Loven fik Skyld for det altsammen. Erfaringen har vist, at efterhaanden som man har arbejdet med Loven, har man været i Stand til at lave bedre og bedre Ligninger. Ved en god Ligning forstaar jeg dette, at man i nogen Grad faar Skattebyrden lagt, hvor den virkelige Skatteevne er. Det maa imidlertid erkendes, at selv med den største Omhu har det ikke været muligt at naa en fuldstændig retfærdig Ligning, og derfor er man gaaet til de Forandringer, som dette Lovforslag foreslaar. Jeg skal ogsaa indrømme, at hvis man faar Forslaget ført ud i Livet paa den Maade og i den Aand, som Hensigten er, vil det være muligt at fremkalde en Ligning, der i væsentlig Grad opfylder den Betingelse, at enhver kommer til at betale Skat efter sin Evne. Jeg forudsætter da, at de forskellige Lig-